

Allt i världen ger orsak att dricka,
 När som man saken vill utgrunda rätt:
 Odet må frögd eller widrighet sticka,
 Allt till att möta fins endast ett sätt:
 Vinet den glade än gladare gör,
 Jagar belymret och sorgen förstör.

2.

Tiderna äro just såsom man tar dem,
 Grillar ej fråta den rusiges själ.
 Fröjdoms med wänner, så länge man har dem,
 Falla de undan, så sjungom! farväl!
 Odet till hugnad åt menniskor gaf,
 Vin båd' till barnsöl och bröllop och graf.

3.

Allt ting fördear man så nöjd under ruset,
 Vinet den säkraste wissheten ger,
 Kommer min älskliga maka ur huset,
 Som nu, ty wär! bland oss händer och sker
 Stundar jag hurtigt, att tömma min bål
 Dricker med glädje: Tacksågelse, stål!

Sålas i Stockholm i Björnseghls Bokhandel.

Stockholm, tryckte hos J. Hårberg, 1825.

GS 337

2 15 25. 00

Fredmans Epistel

till

Brännwins-Advokaten Fader Kullus
 om något som påserat.

Sitter du ännu och luger
 Och ur flaskan suger,
 Gwålsfwer stopet och så sluger
 Uppå spelman ser?

Kullus! intet är du krusar,
 Parten in nu rusar,
 Præses sitter ren och snusar,
 Råknar mynt och ler,

Sportlen delar; Spelman spelar — — —
 Klockan är, om jag ej felar,
 Elfwa eller mer.

2.

Bredströms Färsta illa låter;
 Niger djupt och gråter;
 Rassa Wingmark sticker åter
 Präses ett tlog ågg.
 Upprop! Kultus tag din wärja,
 Du skall in och swärja.
 Kan du själen intet bärja?
 Hand på boken låga.
 Kan är listig, jag är dristig; — — —
 Lagen klar, men rätten twistig.
 Stryp dig om ditt skågg.

3.

Rassa se med stora buken
 Hvit och ren och struken;
 Präses rustar om peruken,
 Och blir såfwiig sjelf.
 Hur han bladdrar uti Lagen;
 Präses denna dagen
 Synes sjelf med Themis twagen
 Uti Fröjas Elf.
 Rassa niger, fram hon stiger; — — —
 Präses och Notarlen tiger.
 Hwålf om stöpet hwålf.

Flyttfoglarna.

Så hett skiner Solen på Milwågen ner;
 Och Palmerna ge ingen skugga mer.
 Då griper oss längtan till fädernejorden,
 Och tåget församlas. Mot Norden! Mot Norden!

2.

Och djupt under föttren wi se som en gräf
 Den grönskande jorden, det blånande haf,
 Der oron och stormen hwar dag sig förnyar,
 Men wi fara frie med himmelens skyar.

3.

Och högt mellan fjällen der ligger en ång;
 Der nedslår vår skara, der redes vår sång.
 Der lägga wi ågg under kyliga Polen,
 Der kläcka wi ut dem wid Midnatts-solen.

4.

Ej Jägaren hinner vår fredliga dal.
 Der hålla gullwingade Elfwor sin bal.
 Grönmantlade Skogsfrun spatserar i qvällen
 Och Dwergarne hamra sitt gull in i fjellen.

5.

Men åter på bergen står Windswoles son *)
 Och skakar de snöiga wingar med dån,
 Och Hararne hwitna, och Rönn-drufwan glöder,
 Och tåget församlas. Mot Söder! mot Söder.

6.

Till grönskande Ångar, till lsummande Wåg;
 Till skuggande Palmer står åter vår håg.
 Der hwila wi ut från den lustiga fården,
 Der längta wi åter till Nordliga werlden.

*) Wintern.